

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 28, Posłuszeństwo Ludu Bożego

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 28, Posłuszeństwo Ludu Bożego.

W ostatnich kilku sesjach chcemy przyjrzeć się tematowi posłuszeństwa i temu, jak działa ono w życiu ludu Bożego, takiego jak posłuszeństwo i lud Boży.

Przeprowadzimy dwie sesje, w których przyjrzymy się szerszemu tematowi posłuszeństwa jako odpowiedzi ludu Bożego na Jego łaskawe czyny w ich imieniu, szczególnie w świetle Chrystusa, a następnie sekcję, w której po prostu bardzo krótko przedstawimy kilka krótkich komentarzy na bardzo złożony temat, a mianowicie relację chrześcijanina do prawa Starego Testamentu. Kiedy myślimy o posłuszeństwie i odpowiedzi ludu Bożego, jaką rolę odgrywa prawo Starego Testamentu w tym wszystkim? A następnie, co chcę zrobić w naszej ostatniej sesji, to zakończyć, przyglądając się dwóm fragmentom. Właściwie, tym dwóm tekstom, do których odwoływaliśmy się przy wielu okazjach w odniesieniu do innych tematów, i co chcę zrobić, to ponownie szczegółowo omówić te fragmenty i pokazać, w jaki sposób biblijne podejście teologiczne oświetla te teksty i w jaki sposób te teksty przyczyniają się do teologii biblijnej. Duża część tego, co powiemy, nie będzie niczym nowym, lecz po prostu zebraniem szeregu wątków, tematów i pojęć, do których odwoływaliśmy się już w innych miejscach kursu, i połączeniem ich w całość, aby spróbować rozszyfrować te fragmenty i pokazać nam, jak cenna jest teologia biblijna dla zrozumienia tekstów oraz jak teksty przyczyniają się do budowania teologii biblijnej i prowadzą nas do jej realizacji.

Ale przede wszystkim chciałbym przyjrzeć się tematowi posłuszeństwa ludu Bożego. Jednym z najważniejszych tematów, który przewija się przez Stary i Nowy Testament, jest temat wiary. Wiara jest właściwą odpowiedzią ludu Bożego na Boże zapewnienie zbawienia, które teraz, w Nowym Testamencie, zostało wypełnione w osobie Jezusa Chrystusa.

Wiara jest więc zaufaniem obietnicom Boga. Jest zaufaniem śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa dla zapewnienia naszego zbawienia. Przynajmniej w listach Pawła, prawdopodobnie najbardziej powszechnym i najbardziej wyraźnym wyrazem tego jest List do Efezjan, rozdział 2, wersety 8 i 9, ponieważ łaską jesteście zbawieni przez wiarę.

A to nie jest z was samych. To dar Boży. Nie z uczynków, aby się nikt nie chlubił.

Tak więc wiara jest jedyną właściwą odpowiedzią na łaskawe zapewnienie zbawienia przez Boga przez Jezusa Chrystusa. Paweł przeciwstawia to naszym własnym uczynkom, które pozwoliłyby nam chwalić się naszymi osiągnięciami. Zamiast tego wiara jest jedynym sposobem na przyswojenie łaskawych postanowień zbawienia przez Boga poprzez odpowiedź wiary na Jezusa Chrystusa.

Jednak zobaczymy również, że w Nowym Testamencie wiara nigdy nie jest w sprzeczności z posłuszeństwem i dobrymi uczynkami ludu Bożego, a zawsze im towarzyszy. Zaczynając od Starego Testamentu, widzimy to. Przykazania Boże, szczególnie poprzez prawo Starego Testamentu, wola Boża jest przekazywana przede wszystkim poprzez prawo, które łaskawie daje Mojżeszowi i łaskawie daje swojemu ludowi.

Ważne jest jednak, aby zrozumieć, że nawet w Starym Testamencie prawo nie jest oderwane od Bożej łaski i polegania na łaskawym zaopatrzeniu Boga. Tak więc, jeśli wrócisz do Wyjścia rozdział 20, na samym początku Bóg daje Mojżeszowi Dekalog, Dziesięć Przykazań i swoje prawo, w Wyjścia rozdział 20, odkrywamy, że zanim Bóg to zrobi i określi swoje wymagania dla ludu Bożego, zaczyna się 20, a Bóg wypowiedział wszystkie te słowa: Ja jestem Pan, twój Bóg, który cię wyprowadził z Egiptu, z ziemi niewoli. Następnie następuje lista przykazań, które Bóg daje swojemu ludowi.

Innymi słowy, danie prawa przez Boga zależy od Jego wcześniejszego aktu odkupienia, Jego wcześniejszego zapewnienia Jego ludowi, faktu, że jest ich Bogiem, a oni mają być Jego ludem, i Jego wcześniejszego aktu odkupienia Jego ludu z Egiptu. Tak więc, raz jeszcze, prawo nie jest dane jako coś, co zasłuży na Bożą łaskę i błogosławieństwo; zamiast tego prawo jest odpowiedzią na to, co Bóg już uczynił dla swojego ludu. Widzimy również znaczenie posłuszeństwa i rozumienia posłuszeństwa w ramach Nowego Przymierza.

Nie będę teraz ponownie czytał tych tekstów, ale Ezechiela, szczególnie Jeremiasza rozdział 31, i obietnicę Boga, że zapisze prawo na ich sercach, aby umożliwić im przestrzeganie go i posłuszeństwo. Ezechiel rozdział 36 to również miejsce, w którym Bóg obiecuje wylać na nich swojego ducha, aby dać im nowe serce, umożliwiając im reagowanie w posłuszeństwie prawu Bożemu. Tak więc obietnice Nowego Przymierza w Jeremiaszu i Ezechielu są, myślę, kluczowe dla zrozumienia Nowego Testamentu, ponieważ przewidują czas, kiedy Bóg wyleje swojego ducha, kiedy zapisze swoje prawo na sercach swojego ludu, umożliwiając im przestrzeganie Jego przykazań.

I tak, zobaczymy w Nowym Testamencie, że ponieważ Nowe Przymierze zostało wyraźnie zainaugurowane, przyjrzelśmy się temu w kontekście Listu do Hebrajczyków, a nawet Pawła, literatury Pawłowej i gdzie indziej, Ewangelii, w których Jezus wyraźnie inauguruje przez swoją śmierć Nowe Przymierze, Nowe

Przymierze niesie ze sobą obietnicę, że Bóg wypisze swoje prawo na ich sercach i wyleje swojego ducha, umożliwiając im przestrzeganie Jego przykazań. Tak więc, gdy docieramy do Nowego Testamentu, w Nowym Testamencie, odkrywamy, że ci, którzy odpowiadają wiarą na łaskawe zaopatrzenie Boga w Jego Syna, Jezusa Chrystusa, oraz Jego śmierć i zmartwychwstanie, odpowiedzą również posłuszeństwem i przemienionym życiem. Tak więc ponownie, odkrywamy w Nowym Testamencie, że wiara i przemienione życie nie są ze sobą sprzeczne, ale towarzyszą sobie i nie można ich rozdzielić.

Przemienione życie jest następnie umożliwiające i motywowane przez łaskawe zaopatrzenie Boga w Jezusie Chrystusie, co jest tym, co Bóg uczynił dla swojego ludu w Chrystusie Jezusie. Zaczynamy to już dostrzegać na przykład w Ewangeliach w rozdziale 1 i wersecie 15 Ewangelii Marka oraz w paralelach w innych Ewangeliach. W rozdziale 1, wersecie 15 Ewangelii Marka, na samym początku posługi Jezusa, znajdujemy werse 14, który mówi, że po tym, jak Jan został uwięziony, Jezus udał się do Galilei, głosząc dobrą nowinę o Bogu.

Nadszedł czas, powiedział, królestwo Boże jest blisko. Pokutujcie i wierzcie w dobrą nowinę. Zauważcie więc połączenie wiary i pokuty.

Wiara w Chrystusa oznacza również odwrócenie się od zła, odwrócenie się od grzeszności i przyjęcie Jezusa Chrystusa w wierze w posłuszeństwie. W rzeczywistości Thomas Schreiner mówi w swojej teologii Nowego Testamentu, że nie do pomyślenia jest, aby nowa relacja z Jezusem była czymś mniej niż przemieniająca życie. I całkowicie się z tym zgadzam.

Tak więc Jezus przychodzi, oferując królestwo Boże, ale wymaga to odpowiedzi wiary, a także odpowiedzi pokuty lub odwrócenia się od grzechu. Widzimy więc znaczenie posłuszeństwa w odniesieniu do czyjejs odpowiedzi na wiarę. Wiara w Chrystusa przynosi odwrócenie się od grzechu i zwrócenie się ku Niemu.

Widzimy na przykład w Ewangelii Mateusza rozdział 25, nie będę czytał tego tekstu, ale na samym końcu Ewangelii Mateusza rozdział 25, tak zwaną przypowieść o owcach i kozach, gdzie przypowieść prawdopodobnie odnosi się do przyszłego sądu Bożego nad Jego ludem, który opiera się wyłącznie na ich posłuszeństwie, który opiera się na ich uczynkach, i który staje się kryterium tego, czy wejdą do przyszłego królestwa Bożego, czy nie. Widzimy liczne odniesienia gdzie indziej, w Ewangelii Łukasza rozdział 8, wersety 11-15, gdzie wydawanie owoców, raz jeszcze, wydawanie owoców jest kryterium wyjścia na wolność w dniu sądu. I znajdujemy inne przykłady tego w Ewangeliach, gdzie Jezus oczekuje, że Jego naśladowcy okażą wiarę w Niego i pokutę poprzez przemienione życie i posłuszeństwo.

Prawdopodobnie najbardziej istotny przykład tego znajdujemy w Kazaniu na Górze Jezusa, a przyjrzymy się wersji Mateusza w Ewangelii Mateusza rozdziały 5-7. Ale

Kazanie na Górze jest prawdopodobnie najbardziej znaczącym i przynajmniej najbardziej kompletnym przykładem, w pewnym sensie, i najbardziej znanym przykładem i najpełniejszym przykładem etycznego nauczania Jezusa i tego, czego wymaga On od swojego ludu. I istnieją różne sposoby rozumienia Kazania na Górze, które znajdujemy zarówno w Ewangelii Mateusza 5-7, a następnie znajdujemy je również w Ewangelii Łukasza.

Mateusz ma pełniejszą, dłuższą relację, ale prawdopodobnie oba są tym samym Kazaniem. Każdy autor podkreśla inne rzeczy w swoich relacjach z Kazania na Górze. Ale Kazanie na Górze było rozumiane na różne sposoby w historii Kościoła. Niektórzy rozumieli Kazanie jako etykę transformacji społeczeństwa, więc jest to coś, co powinno zostać ustanowione, wprowadzone w życie i wdrożone w praktyce w naszym społeczeństwie, aby doprowadzić do zmiany i transformacji.

Problem w tym, że za chwilę zobaczymy, że Jezus wyraźnie zwraca się nie tylko do społeczeństwa w ogóle, ale także do swoich naśladowców. A zwłaszcza, gdy spojrzymy na rozpoczynające się Błogosławieństwa, błogosławieni ubodzy w duchu itd. Gdy spojrzymy na nie za chwilę, zobaczymy, że Jezus ma na myśli konkretną osobę lub konkretne osoby, które wcieliły Kazanie na Górze w życie.

Więc nie wydaje mi się, że Kazanie jest przede wszystkim etyką dla społeczeństwa, ale zakłada relację z Jezusem Chrystusem, że to Jego naśladowcy wprowadzą to w życie. Innym powszechnym podejściem, szczególnie propagowanym przez Marcina Lutra, było to, że Kazanie na Górze ma przede wszystkim pokazać nam, jak daleko odchodzimy, pokazać nam naszą grzeszność i pokazać nam, że nie potrafimy przestrzegać prawa, i pokazać nam, że jesteśmy moralnie bankrutami, i poprowadzić nas do Chrystusa, aby pokazać nam naszą potrzebę Zbawiciela i poprowadzić nas do całkowitego polegania na łasce Bożej. Więc czytam Kazanie na Górze i próbuję wprowadzić je w życie, ale pokazuje, że nie potrafię.

I to jest swego rodzaju przygotowanie do Ewangelii. Teraz, jest w tym trochę prawdy. Zobaczymy, gdy znów spojrzymy na Błogosławieństwa, że jest w tym trochę prawdy.

Ale raz jeszcze, dając i Mateusz zapisując całość Kazania na Górze na tak długim odcinku, trudno jest myśleć, że Mateusz zapisałby to wszystko i nie spodziewał się w pewnym stopniu, że to była instrukcja Jezusa, że oczekiwał, że ludzie faktycznie będą jej przestrzegać i myślał, że faktycznie będą mogli ją w pewnym stopniu wprowadzić w życie. To coś więcej niż tylko przygotowanie do Ewangelii lub pokazanie mi, jak bardzo zawodzę i jak bardzo potrzebuję Zbawiciela. Więc po trzecie, myślę, że najlepszym sposobem na spojrzenie na Kazanie na Górze jest postrzeganie go jako etyki dla Królestwa.

To jest prawdziwa etyka dla ludu Bożego, który należy do Królestwa Bożego, i ponownie, jeśli umieścisz to w kontekście Ewangelii Mateusza 3 i 4, Jezus przychodzi

głosząc Królestwo Boże, a Jezus przychodzi teraz nie tylko po to, aby zaoferować Królestwo tym, którzy uwierzą, pokutują i odpowiedzą Mu w wierze, ale teraz także po to, aby pouczyć swój lud, jak żyć życiem tych, którzy należą do Królestwa. Jezus uczy swoich naśladowców, czego wymaga się od tych, którzy wejdą do Królestwa, panowania Boga.

Prawdopodobnie powinniśmy również rozumieć Królestwo, czyli Kazanie na Górze, w tym, i oto nasze słynne zdanie: napięcie już, ale jeszcze nie. To znaczy, Jezus oczekuje, że Kazanie na Górze może już stać się rzeczywistością w życiu ludzi. Oczekuje, że lud Boży będzie w stanie, w pewnym stopniu, w znacznym stopniu podążać za wymaganiami Kazania na Górze.

Nawet jeśli nie zostało to jeszcze w pełni zrealizowane aż do nadejścia Królestwa, dlatego myślę, że musimy czytać Kazanie na Górze jako autentyczną etykę dla ludu Bożego, który wszedł do Królestwa Bożego, że Jezus oczekuje, że Jego naśladowcy dostosują swoje życie do Jego instrukcji zawartych w Kazaniu na Górze. Teraz, aby lepiej zrozumieć Kazanie, myślę, że musimy wrócić do Błogosławieństw na samym jego początku, które, jak sądzę, dostarczają kontekstu do jego zrozumienia.

I musimy umieścić to w kontekście tego, co dzieje się w rozdziałach 3 i 4 Ewangelii Mateusza bardziej ogólnie. Kiedy zaczynasz od Błogosławieństw w Ewangelii Mateusza 5 i wersety 3-11, ciekawe jest, że zanim Jezus zacznie nauczać swój lud, jak żyć życiem jako część Królestwa Bożego, czego się od nich wymaga, etyki, która jest wymagana od tych, którzy mają podlegać rządowi Królestwa Bożego, zaczyna od opisu ludzi, którzy wcieliły Kazanie na Górze w życie i ludzi, do których się zwraca. I pozwólcie, że przyjrę się kilku z nich.

Zaczyna się od słów: Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy Królestwo Niebieskie. A potem: Błogosławieni, którzy się smucą, albowiem oni będą pocieszeni. Błogosławieni cisi, albowiem oni odziedziczą ziemię.

Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyceni. Teraz pozwólcie mi zatrzymać się na nich. Przede wszystkim zauważcie, że Mateusz zaczyna, a Jezus zaczyna od słów: Błogosławieni ubodzy w duchu.

Innymi słowy, Jezus wypowiada błogosławieństwo temu, kto jest ubogi w duchu lub temu, kto uznaje swoje moralne bankructwo. Ten, kto jest ubogi w duchu, nie ma nic do zaoferowania Bogu. Ten, kto jest ubogi w duchu, stoi duchowo pusty lub duchowo zbankrutowany przed Bogiem.

A potem, błogosławieni ci, którzy opłakują. Żałoba tutaj nie jest smutkiem z powodu bólu, smutkiem z powodu utraty ukochanej osoby, smutkiem z powodu utraty pracy, czy po prostu nieszczęśliwym życiem, bólem w moim życiu i tym podobnymi

rzeczami. Ale żałoba tutaj, w świetle tła Starego Testamentu, jest żałobą z powodu grzechu.

To znak pokuty. Tak więc ten, kto jest ubogi w duchu, kto stoi zbankrutowany duchowo przed Bogiem i pusty przed Bogiem, opłakuje w pokucie z powodu grzechu w swoim własnym życiu, w swoim własnym życiu. A może i grzechu i niesprawiedliwości na świecie.

I to sprawia, że ta osoba smuci się. A potem wydaje się, że następuje werset 6. Wtedy błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyćeni.

Ci, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, którą znajdujemy opisaną w pozostałej części Kazania na Górze. Ci, którzy łakną i pragną sprawiedliwości i prawości na świecie, w swoim własnym życiu, z powodu swojego duchowego bankructwa, ponieważ teraz opłakują grzech na świecie i w swoim własnym życiu, teraz łakną i pragną sprawiedliwości i prawości, a Bóg ich wypełnia. Tak więc ostatecznie etyka Kazania na Górze jest czymś, co może zostać osiągnięte tylko przez tych, którzy przychodzą w skrusze przed Bogiem i tych, którzy przychodzą, rozpoznając swoje duchowe bankructwo i swoją niezdolność do przestrzegania prawa i przestrzegania wymagań Boga, a zamiast tego łakną i pragną sprawiedliwości, którą sam Bóg ich napełni.

Tak więc Kazanie na Górze jest czymś o wiele więcej i należy je oddzielić od poglądu, że w jakiś sposób jest to sprawiedliwość wypracowana, o której czytamy w Kazaniu na Górze. Myślę, że to Marcin Luter i inni byli przekonani, że w Kazaniu na Górze nie ma ewangelii. Nie zgodziłbym się.

Kiedy czytasz Błogosławieństwa, wydaje się, że są one wyraźnie zgodne z ewangelią. Jedynym sposobem, aby przeżyć życie z Kazania na Górze, jest rozpoznanie naszej potrzeby Bożej łaski i przebaczenia oraz Jego zdolności i mocy, aby wprowadzić Kazanie na Górze w życie, aby żyć sprawiedliwymi wymaganiami królestwa Bożego. Ponadto uważam, że ważne jest zrozumienie Kazania na Górze, a nie będziemy przyglądać się wszystkim szczegółom.

Przyglądam się Kazaniu w ogólności. Można je przeczytać w kilka minut. Ale zamiast tego chcę umieścić je w kontekście raz jeszcze, a mianowicie w Kazaniu na Górze, które jest w kontekście nadejścia królestwa Bożego.

W istocie, w pierwszym Błogosławieństwie, błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem ich jest królestwo. Ich jest królestwo niebieskie. I znajdujemy Jezusa w rozdziale 4, przychodzącego, aby wykonywać dzieła królestwa przez uzdrawianie, ale także nauczać, głosić i głosić królestwo Boże.

Tak więc rozdziały 5-7 Ewangelii Mateusza, Kazanie na Górze, zakładają nadejście królestwa Bożego. Oznacza to, że Kazanie na Górze może być przeprowadzone tylko w ramach i pod przemieniającą mocą królestwa Bożego. Moc królestwa Bożego jest warunkiem wstępnym do życia życiem wymaganym przez Kazanie na Górze.

Więc znowu, to nie jest dzieło sprawiedliwości, coś, o co prosi nas Jezus. Ale teraz, jako chrześcijanie, którzy zostali zbawieni przez Bożą łaskę, nie musimy poświęcać aż tak wiele uwagi Kazaniu, ani nie jest ono tam tylko po to, aby pokazać nam naszą grzeszność i naszą potrzebę Zbawiciela. Tak, to robi.

Ale ostatecznie Kazanie na Górze zakłada jako warunek wstępny przemieniającą moc królestwa Bożego, aby umożliwić jego wprowadzenie w życie. Tylko kilka innych odniesień, zanim przyjrzymy się listom Pawła i temu, co mówią o posłuszeństwie i odpowiedzi posłuszeństwa na łaskawe zaopatrzenie Boga w Chrystusie, co myślę, że to sformułowanie mogłoby podsumować. Kazanie na Górze, ale myślę, że cały temat chrześcijańskiego posłuszeństwa, a to jest chrześcijańskie posłuszeństwo, jest odpowiedzią przemienionego życia, które jest odpowiedzią na łaskawe zaopatrzenie Boga dla Jego ludu w Jezusie Chrystusie.

Aby przejść do innej ewangelii, moglibyśmy się zatrzymać, spojrzeć i znaleźć podobne akcenty. Ale rozdział 15 Ewangelii Jana jest kolejnym przykładem nauczania Jezusa dla Jego ludu. Rozdział 15 Ewangelii Jana, gdzie Jezus naucza swoich uczniów, używając metafory winorośli i latorośli, i przyjrzyliśmy się temu pod kątem tego, co mówi o temacie ludu Bożego.

Ale Jezus jasno daje do zrozumienia, że jedynym sposobem, w jaki lud Boży może żyć życiem, jakiego wymaga Bóg, jest trwanie w Chrystusie lub bycie połączonym z Chrystusem, który jest prawdziwym krzewem winnym. Tak więc w rozdziale 15 i wersecie 10 Jezus mówi: Jeśli będziecie przestrzegać moich przykazań, będziecie trwać w miłości mojej, tak jak Ja przestrzegałem przykazań Ojca mego i trwam w Jego miłości. Wcześniej Jezus jasno dał do zrozumienia, zaczynając od rozdziału 15 i wersetu 1, że Ja jestem prawdziwym krzewem winnym, a mój Ojciec jest ogrodnikiem.

On odcina każdą gałąź we mnie, która nie wydaje owocu, a każdą, która wydaje owoc, przycina, aby stała się jeszcze bardziej owocna. Wy już jesteście czyści dzięki słowom, które wam powiedziałem. Trwajcie we mnie, jak i Ja trwam w was.

Żadna gałąź nie może wydawać owocu sama z siebie, musi pozostać w winorośli. Ani ty nie możesz wydawać owocu, jeśli nie pozostaniesz we mnie. Tak więc jedynym sposobem, aby przestrzegać Jego przykazań, jedynym sposobem, aby wydawać owoc, jest pozostawanie w winorośli i poleganie na niej, którą jest Jezus Chrystus.

Tak więc, pozostawanie w Jezusie Chrystusie jest warunkiem koniecznym do wydawania owoców i przestrzegania przykazań Jezusa. Księga Dziejów Apostolskich, nie chcę wskazywać na żaden konkretny tekst, ale Księga Dziejów Apostolskich podobnie pokazuje, że wiara i pokuta są konieczne do zbawienia. Tak więc, właściwą odpowiedzią na Jezusa i ewangelię jest wiara, ale towarzyszy jej pokuta lub odwrócenie się od grzechu.

A propos, często słyszy się, że pokuta dosłownie oznacza zmianę czyjegoś umysłu. To nie jest do końca dokładne. Pokuta w Nowym Testamencie sugeruje odwrócenie się całego siebie.

Tak, istnieje intelektualny komponent zmiany czyjegoś zdania na jakiś temat i tego, co się myśli, ale temu towarzyszy reorientacja i zmiana całego życia, całej woli wobec Boga w odwróceniu się od grzechu i reagowaniu w posłuszeństwie. Tak więc, w pewnym sensie, wiara i skrucha są dwiema stronami tej samej monety. Tak więc, to co chcę zrobić, to przejść do literatury Pawła i przyjrzeć się kilku tekstom, które bardziej szczegółowo opisują niektóre rzeczy, które już widzieliśmy w ewangeliach, ale także potrzebę reagowania w posłuszeństwie i życia w odpowiedzi na łaskawę zaopatrzenia Boga w Jezusie Chrystusie przez Jego śmierć i zmartwychwstanie.

Punktem wyjścia, aby po prostu przedstawić ogólny komentarz przed przyjrzeniem się kilku konkretnym tekstom, aby po prostu przedstawić ogólny komentarz w odniesieniu do nauczania Pawła i etyki Pawła, jest zwrócenie uwagi na znaczenie Nowego Przymierza w myśli Pawła. Teraz, przyjrzeliliśmy się już tematowi Nowego Przymierza i widzieliśmy, że w tekstach takich jak 2 Koryntian 3, we wzmiance Pawła o odpuszczeniu grzechów, fakcie, że Duch Święty został na nas wylany, że otrzymujemy Ducha i uczestniczymy w Duchu Świętym Boga, wszystkie te są powiązane z Nowym Przymierzem. Tak więc, odpuszczenie grzechów i otrzymanie Ducha są błogosławieństwami Nowego Przymierza, Jeremiasz 31, Ezechiel 36, ale w tekście takim jak 2 Koryntian 3, Paweł jest jeszcze bardziej wyraźny, że Nowe Przymierze zostało wypełnione w Jezusie Chrystusie.

Ale na co chcę zwrócić uwagę ponownie, to to, że w Nowym Przymierzu, jak widzimy ponownie, szczególnie w Ezechielu 36 i Jeremiaszu 31, Nowe Przymierze obiecuje, że Bóg wypisze swoje prawo na naszych sercach. Obiecuje, że da nam nowe serce. Obiecuje, że wyleje na nas swojego Ducha, abyśmy mogli przestrzegać przykazań Boga.

I to jest to, co odróżnia, jedna z głównych cech odróżniających, między Nowym Przymierzem a Starym Przymierzem pod Mojżeszem, jest to, że Nowe Przymierze umożliwia ludowi Bożemu przestrzeganie przykazań Bożych poprzez ponowne zapisanie ich w ich sercach, Bóg dając im nowe serce, wylewając na nich swojego Ducha. Zatem, z definicji, lud Nowego Przymierza Bożego musi żyć przemienionym

życiem. Nie ma czegoś takiego jak chrześcijanin, który nie odzwierciedlałby przemienionego życia Nowego Przymierza w pewnym stopniu.

Ponieważ z definicji, jeśli Nowe Przymierze zostało już zainaugurowane, a przez wiarę w Chrystusa, uczestniczymy teraz w Nowym Przymierzu, jesteśmy teraz ludźmi Nowego Przymierza i należymy do Nowego Przymierza, zostało ono w nas wypełnione, to z definicji Nowe Przymierze obiecuje, że Bóg wypisze swoje prawo na naszych sercach. Da nam nowe serce, wyleje swojego Ducha i umożliwi nam jego przestrzeganie. Tak więc, jeśli żyjemy pod Nowym Przymierzem, jeśli Nowe Przymierze zostało wypełnione w Chrystusie i mamy Ducha Świętego, to nieuchronnie będziemy demonstrować rzeczywistość zbawienia Nowego Przymierza przez posłuszeństwo i dobre uczynki, przez odpowiedź przemienionego życia.

Tak więc Nowe Przymierze jest ważne i znaczące dla zrozumienia nacisku Pawła, lub myślę, że całego Nowego Testamentu, na posłuszeństwo i przemienione życie. Ponownie, nie chodzi po prostu o użycie powszechnej terminologii; nie chodzi po prostu o listę, oto co Bóg chce, abyśmy robili, i oto czego nie chce, abyśmy robili, jeśli mamy być dobrymi chrześcijanami. Ale wszystko to w kontekście relacji Nowego Przymierza Boga z Jego ludem.

Tak więc, aby przyrzeć się garści tekstów nieco bardziej szczegółowo, gdzie Paweł porusza kwestię posłuszeństwa ludu Bożego Jezusowi Chrystusowi i Bożym przykazaniom oraz Bożym wymaganiom lub pragnieniom Jego ludu, jest to pierwszy, punkt wyjścia, Galatów rozdział 5. I już przyrzeliśmy się temu w innym kontekście. Ale znowu, Galatów rozdział 5 jest znaczący, ponieważ rozumie chrześcijańskie posłuszeństwo raz jeszcze w kontekście Bożego Nowego Przymierza Ducha Świętego lub wydawania owoców Ducha. Więc mamy, najbardziej znaną częścią tego jest werset 22.

Właściwie, po wersetach 19 i 21, gdzie Paweł opisuje uczynki ciała, to znaczy, myślę, że uczynki, które należą do mnie, należą do starej ery, której prawo ostatecznie nie może pokonać i znieść. Ale teraz wersety 22 i 23 opisują owoc Ducha. To znaczy, że jest to rodzaj życia zrodzonego z życia pod Duchem Świętym Nowego Przymierza.

Ale owocem Ducha jest miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność i samokontrola, wobec których nie ma prawa. Innymi słowy, sprawiedliwość lub przemienione życie jest nieuniknionym rezultatem życia lub chodzenia w Duchu Świętym Nowego Przymierza, który został wylany na wierzących w wypełnieniu, ponownie, starotestamentowych obietnic Boga wylewającego swojego Ducha. Teraz, wywnioskowałem z tego tekstu, że Paweł nie sugeruje, że w jakiś sposób jest to po prostu automatyczne i że chrześcijanie nie mają obowiązku nic robić.

Ale z pewnością w kontekście jego dyskusji w Galatach skierowanej do chrześcijan, którzy są kuszeni, aby powrócić pod prawo Starego Testamentu, aby poddać się prawu Starego Testamentu, Paweł przypomina im, że prawdziwe posłuszeństwo, za które jesteśmy odpowiedzialni, jest ostatecznie tylko wynikiem Ducha Świętego Nowego Przymierza, który został w nas wylany. Tak więc ponownie, życie w Duchu prowadzi do nowego sposobu życia lub prowadzi do transformacji. To ciekawe, po tym, w rozdziale 6 Galatów, wrócimy, aby porozmawiać o tym trochę później, ale w rozdziale 6 Galatów Paweł jest całkiem szczęśliwy, że może dać im kilka poleceń.

więc od słów: Bracia i siostry, jeśli ktoś zostanie przyłapany na grzechu, wy, którzy żyjecie według Ducha, powinniście delikatnie przywrócić takiego człowieka do porządku. Tak więc życie według Ducha nie zwalnia ludu Bożego z odpowiedzialności za życie w kontekście owocu Ducha. Werset 1 kończy się: Uważajcie jednak na siebie, abyscie i wy nie zostali pokuszeni.

Noście brzemiona jedni drugich, a w ten sposób wypełnicie prawo Chrystusa. Porozmawiamy o tym zwrocie nieco później. Jeśli ktoś myśli, że jest czymś, gdy nim nie jest, oszukuje sam siebie.

Każdy powinien testować swoje własne czyny. Wtedy mogą być dumni sami z siebie, nie porównując się z kimś innym. Moim celem nie jest wdawanie się w szczegóły tego, co te przykazania oznaczają, ale po prostu zauważenie, że nawet w kontekście życia pod Duchem Świętym, tym, którzy są w Duchu, Paweł nadal daje przykazania, których oczekuje, że będą przestrzegać, i nakazuje im uważać, aby i oni nie zostali kuszeni, sugerując, że mogą być kuszeni.

Więc Paweł nakłada ciało na kości, aby pokazać, jak wygląda życie w Duchu. Następnie Paweł nakłada ciało na kości w rozdziale 6 Listu do Galatów, aby pokazać, jak to wygląda. Innym ważnym tekstem, i prawdopodobnie najbardziej znanym z tych, które omówię, jest rozdział 2 Listu do Efezjan i wersety od 8 do 10.

List do Efezjan, rozdział 2, wersety od 8 do 10, zaczynając od wersetu 8, Albowiem łaską zbawieni jesteście przez wiarę, i to nie z was: Boży to dar, nie z uczynków, aby się kto nie chlubił. Wiemy to dobrze, jako tekst, którego często używamy, aby wykazać, że zbawienie nie przychodzi przez ludzki wysiłek, ale tylko przez łaskawy akt Boga, na który odpowiadamy wyłącznie wiarą. Ale werset 10 kontynuuje: Bo jesteśmy Bożym dziełem, NIV mówi: dziełem rąk, ale ja lubię, że jesteśmy stworzeniem Bożym, lub jesteśmy dziełem Bożym, stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, które Bóg z góry przygotował, abyśmy je czynili.

Innymi słowy, teraz Paweł idzie dalej i mówi, że zostaliśmy stworzeni do dobrych uczynków. Myślę, że Paweł nawiązuje do obrazów nowego stworzenia ze Starego Testamentu i obrazów nowego stworzenia, których używa gdzie indziej. 2 Koryntian 5, na przykład 5.17 i 18.

Jesteśmy teraz częścią nowego stworzenia, co oznacza dobre uczynki. Zostaliśmy stworzeni w Chrystusie Jezusie jako część nowego stworzenia, teraz w Chrystusie Jezusie, co pociąga za sobą przemienione życie, które przynosi owoc nowego stworzenia lub przynosi dzieła nowego stworzenia. Tak więc przynależność do nowego stworzenia przynosi transformację, w której przynosimy owoc i przemieniamy życie nowego stworzenia.

Tak więc raz jeszcze, wiara i dobre uczynki nie są ze sobą sprzeczne. Wrócimy do tego nieco później, ale Paweł chce jasno powiedzieć, że ci, którzy mają wiarę w Chrystusa, należą teraz do nowego stworzenia, co nieuchronnie pociąga za sobą przemienione życie. Dlatego oczekuje, że dobre uczynki będą nieuchronnym rezultatem tego, kto został zbawiony przez Bożą łaskę przez wiarę, która wprowadza ich do nowego stworzenia i pociąga za sobą przynależność do niego, co pociąga za sobą przemienione życie przynoszące owoc nowego stworzenia.

Rzymian rozdział 6 jest prawdopodobnie jednym z najważniejszych tekstów dla zrozumienia posłuszeństwa i roli posłuszeństwa i uczynków w życiu ludu Bożego. Rzymian rozdział 6 zaczyna się prawdopodobnie jako odpowiedź na hipotetyczny sprzeciw lub mógł być autentycznym sprzeciwem, który ktoś podniósł lub podnosił wobec kazań Pawła. Ale rozdział 6 zaczyna się od pytania, które podnosi sprzeciw wobec tego, co mówi Paweł, na podstawie czegoś, co powiedział w rozdziale 5. A w rozdziale 5, gdzie Paweł porównuje i przeciwstawia Adama i Chrystusa, kończy mówiąc, że prawo zostało wprowadzone, aby występki mogły się nasilić, ale gdzie grzech się rozmnożył, łaska tym bardziej się rozmnożyła.

Więc możesz sobie nawet wyobrazić kogoś, kto by się temu sprzeciwił, a Paweł przewiduje to w rozdziale 6. Cóż, jeśli to prawda, jeśli tam, gdzie grzech wzrasta, łaska wzrasta tym bardziej, to naprawdę nie ma znaczenia, czy zgrzeszę, ponieważ to po prostu zwiększy łaskę. Ponieważ Paweł właśnie powiedział, że tam, gdzie grzech wzrasta, łaska wzrasta tym bardziej. Ale Paweł odpowiada na ten zarzut, pytając, jak to możliwe. Wy, którzy umarliście dla grzechu, jak możemy w nim dłużej żyć? Innymi słowy, Paweł jest przekonany, że ta idea jest po prostu absurdalna.

Że chrześcijanie mogą dalej grzeszyć tylko po to, by łaska wzrastała, albo że grzech jest nieistotny w życiu ludu Bożego, ponieważ łaska jest więcej niż wystarczająca, by się nim zająć i go przykryć. I tak, mówi Paweł, jak możesz wywnioskować coś takiego, skoro faktycznie umarłeś dla grzechu? Jak możesz żyć w grzechu, skoro umarłeś dla niego? Pomysł umierania dla grzechu polega na tym, że śmierć jest tym, co jest konieczne, by położyć kres panowaniu grzechu w życiu ludu Bożego. Oczywiście ludzie, do których pisał Paweł, a my jako dzisiejsi czytelnicy, wciąż żyjemy i oddychamy w tej chwili.

więc zapytać, jak Paweł może powiedzieć coś takiego, że umarliście dla grzechu. To znaczy, że doświadczyliście śmierci, która kończy panowanie obecnego złego wieku i panowanie grzechu w waszym życiu. Jak może powiedzieć, że doświadczyliście śmierci? Cóż, kontynuuje i wyjaśnia, że stało się to dzięki zjednoczeniu z Chrystusem w Jego śmierci.

Wiersz 3, Czyż nie wiecie, że my wszyscy, którzy zostaliśmy ochrzczeni w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy ochrzczeni w Jego śmierć? To znaczy, będąc złączeni z Chrystusem przez wiarę, umarliśmy dla grzechu, ponieważ zostaliśmy złączeni z kimś, kto faktycznie umarł. Który faktycznie dosłownie i faktycznie umarł, kończąc panowanie śmierci i panowanie obecnej złej ery. Uczestniczyliśmy w tej śmierci z racji bycia złączeni z Jezusem Chrystusem.

Ale Paweł idzie dalej i mówi, że nie wystarczy, że zostaliśmy zjednoczeni ze śmiercią Chrystusa, a także że uśmiercono panowanie śmierci w naszym życiu i panowanie starej ery. Zamiast tego zostaliśmy zjednoczeni z Chrystusem w jego zmartwychwstaniu, aby chodzić w nowości życia. Innymi słowy, to jest ponownie język nowego stworzenia.

Teraz zaczynamy doświadczać zmartwychwstania istnienia nowego stworzenia, będąc przyłączonymi i zjednoczonymi ze zmartwychwstaniem samego Jezusa Chrystusa, które jest początkiem nowego stworzenia. Dlatego też, później, w rozdziałach 12-14, Paweł powie, dlatego nie jesteśmy już niewolnikami grzechu. Nie jest on już naszym panem i nie możemy już ofiarować siebie jako niewolników grzechu.

Zamiast tego jedyną opcją jest ofiarowanie siebie jako niewolników i służ sprawiedliwości jako naszego pana. To znaczy, że nowe, stwórcze istnienie w Chrystusie stało się teraz podstawą etycznych napomnień w pozostałej części ewangelii. Widzimy już implikacje Pawła dla chrześcijańskiego życia w wersecie 4. Bycie połączonym z Chrystusem w Jego zmartwychwstaniu oznacza, że teraz możemy chodzić w nowości życia.

A Paweł, zaczynając od wersetu 12, rozwija to bardziej szczegółowo. Ale cały sens polega na tym, że nowe istnienie kreacyjne w Chrystusie, fakt, że zostałem zjednoczony z Chrystusem w Jego zmartwychwstaniu, jako inauguracja nowego stworzenia, staje się podstawą napomnień zaczynających się od wersetu 12 w pozostałej części rozdziału. To jest to, co uczeni często nazywają; czy chcesz używać tego języka, czy nie, gramatycznie jest to trochę mylące, ponieważ niekoniecznie zawsze ściśle pasuje do gramatyki sugerowanej w tych etykietach.

Ale uczeni często mówią o trybie oznajmującym i rozkazującym. Tryb oznajmujący jest opisem tego, co Bóg uczynił dla nas w Chrystusie. Odnosi się do naszego

zjednoczenia z Chrystusem, faktu, że umarliśmy dla grzechu i zostaliśmy wskrzeszeni z nim.

W rozdziale 6 Paweł mówi również w wersecie 6 Listu do Rzymian: Wiemy bowiem , że nasz stary człowiek, czyli stary człowiek, został wraz z nim ukrzyżowany, aby ciało grzechu zostało unicestwione. Ponownie, myślę, że stary człowiek i ciało grzechu to sposób opisanie tego, kim jestem, jako należący do starej ery, rządzonej i pod władzą i panowaniem starej ery w Adamie, pod wpływem i kontrolą starej ery. Teraz to zostało uśmiercone.

Zauważcie mocny i surowy język. Paweł mówi, że stare ja zostało uśmiercone. Nie mówi, że zostało trochę utrudnione lub związane.

To stało się nieskuteczne. Nie, używa bardzo mocnego języka. Stare ja, którym jestem, należące do starej ery grzechu i śmierci, pod jej panowaniem i kontrolą, zostało teraz uśmiercone.

Umarło, znowu, z racji faktu, że zjednoczyłem się ze śmiercią samego Chrystusa. Więc to jest wskazówka. Dalej mówi, że teraz dzielimy nowe życie stworzenia zmartwychwstania samego Jezusa.

Tak więc to jest tryb oznajmujący, co jest prawdą z racji faktu przynależności do Jezusa Chrystusa i zjednoczenia z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstaniu, co zapoczątkowuje nowe stworzenie. Ale to tylko umożliwia i prowadzi do nakazu w wersetach 12 i następnych, tak że nakaz opiera się na trybie oznajmującym.

A tryb oznajmujący prowadzi do trybu rozkazującego i umożliwia go. To jest część tego już, ale jeszcze nie napięcia. Tryb oznajmujący wyjaśnia to, co jest już prawdą z racji tego, kim jestem w zjednoczeniu z Jezusem Chrystusem.

Nakaz, przykazania są konieczne, ponieważ nadal żyjemy w nie-jeszcze i oczekujemy ostatecznego spełnienia. Ale oznajmujący, kim jestem w Chrystusie, umarłem dla grzechu. Kim jestem, stary człowiek, kim jestem w Adamie, należący do starej ery, został uśmiercony.

Zostałem zjednoczony z Chrystusem w Jego zmartwychwstaniu i doświadczyłem zainaugurowanego nowego stworzenia. To jest wskazówka. To następnie umożliwia i dostarcza motywacji dla nakazu, którym jest przeżywanie tego w jeszcze nie mojego istnienia.

Aby następnie przeżyć to w przemienionym życiu i życiu posłuszeństwa. Tak więc rozdział 6 Listu do Rzymian jest bardzo ważny dla zrozumienia etyki Pawła. Znajdujemy coś podobnego, gdy docieramy do rozdziału 4 Listu do Efezjan i wersetów od 20 do 32.

Nie przeczytam tego w całości. Ale Efezjan rozdział 4 i wersety od 20 do 32. Myślę, że powinniśmy czytać to w podobny sposób, jak widzieliśmy w Rzymian rozdział 6. Ale Efezjan 4:20 do 32.

Zobaczmy. Dlatego każdy z was powinien odrzucić fałsz i mówić prawdę bliźniemu swemu, bo jesteście członkami jednego ciała.

Jeśli w gniewie swoim nie grzesz, niech słońce nie zachodzi nad twoim gniewem i nie dawaj diabłu przystępu. Kto kradł, niech więcej nie kradnie. Ale niech pracuje, robiąc coś pożytecznego własnymi rękami, aby mieć czym dzielić się z potrzebującymi.

Niech żadna zdrowa rozmowa nie wychodzi z twoich ust, ale tylko to, co jest pomocne. I możemy kontynuować i przeczytać również inne polecenia. Ale chcę wrócić i przeczytać sekcję, która jest przed tym.

Zatem zauważ ten ciąg nakazów w wersetach 25 i następnych. Ale w wersetach 20–24 Paweł mówi: To jednak nie jest droga życia, której się nauczyliście. Kiedy usłyszeliście o Chrystusie i zostaliście w Nim nauczeni zgodnie z prawdą, to jest w Jezusie, zostaliście nauczeni co do waszego poprzedniego sposobu życia, abyście zrzucili z siebie starego człowieka, który ulega zepsuciu przez swoje grzeszne pożądliwości, abyście się odnowili w postawie waszego umysłu i przyoblekli nowego człowieka stworzonego ku Bogu w prawdziwej sprawiedliwości i prawdziwej świętości.

Teraz widzimy coś podobnego w rozdziale 3 Listu do Kolosan, w wersetach 10 i 11. Właściwie w wersetach 9 i 10. Nie okłamujcie się nawzajem, bo zwlekliście z siebie starego człowieka z jego uczynkami, a przyoblekli nowego, który odnawia się ku pełnemu poznaniu na obraz tego, który go stworzył.

Teraz chciałbym, abyście zwrócili uwagę na dwie rzeczy. Po pierwsze, język starego i nowego ja. Właściwie podoba mi się tłumaczenie stary człowiek i nowy człowiek, nie dlatego, że wyklucza płęć, ale dlatego, że myślę, że oddaje ono pojęcie tego, kim jestem w Adamie, starym człowieku, i kim jestem w Chrystusie, nowym człowieku.

Tak więc odniesienie do starego człowieka i nowego człowieka, często tłumaczone jako stare ja i nowe ja, jest odniesieniem do tego, kim jestem, ponownie, pod kontrolą obecnego złego wieku, pod niewolą grzechu i śmierci w Adamie, w przeciwieństwie do przynależności do nowej ery zbawienia, charakteryzującej się sprawiedliwością, życiem i Duchem Świętym Boga w Chrystusie Jezusie, kim jestem w Chrystusie pod Jego sferą autorytetu i panowania. To byłoby wskazanie. Wskazanie odnosi się do tego, co Bóg uczynił dla mnie na mocy mojego zjednoczenia z Chrystusem.

Tak więc, wracając do Efezjan, Efezjan rozdział 4, w wersetach 22 i 24, znajdujemy wskazówkę tego, co Bóg uczynił. W Kolosan 3, wersetach 10 i 11, znajdujemy wskazówkę tego, co Bóg uczynił. Zrzuciliśmy starego człowieka, którym jestem w Adamie, pod panowaniem i kontrolą i sferą starej ery i jej praktyk, a teraz przyoblekliśmy nowego człowieka, którym jestem w Chrystusie. Przyoblekliśmy Jezusa Chrystusa i nową erę, do której teraz należę w Chrystusie Jezusie.

Odłożyliśmy jedno i założyliśmy drugie, co zapewnia możliwość i motywację do życia zgodnie z otaczającymi nakazami, do życia zgodnie z otaczającymi przykazaniami zarówno w Liście do Efezjan, jak i w Liście do Kolosan. Inna rzecz, którą należy zauważyć w Liście do Efezjan i Kolosan, rozdziale 3 Listu do Kolosan, inna ciekawa rzecz, którą należy zauważyć w Liście do Efezjan i Kolosan, zarówno w Liście do Efezjan 4, jak i w Liście do Kolosan 3, to to, że aby obrać nieco inny kierunek, a dokładniej, instrukcje Pawła, jego etyka, są przedstawiane w kontekście korporacyjnym. Innymi słowy, dla Pawła, szczególnie w Liście do Efezjan i Kolosan, argumentowałbym również gdzie indziej, że etyka nie jest indywidualna, ale jest wykonywana w kontekście społeczności.

Paweł ma na myśli nie tylko odnowę jednostek, choć to by się w niej mieściło, ale odnowę całej społeczności. A tylko w relacji do społeczności może nastąpić przemiana ludu Bożego. W rzeczywistości, gdy czytasz te polecenia w Liście do Efezjan 4 i Liście do Kolosan 3, większość z nich to rzeczy, które można osiągnąć i zrobić tylko w kontekście społeczności.

Na przykład, nie w izolacji. Więc spójrz na rozdział 3. Dlatego jako wybrani przez Boga ludzie święci w miłości, przyobleczcie się w współczucie, dobroć, pokorę, łagodność i cierpliwość. Znoście się wzajemnie i wybaczajcie sobie nawzajem, jeśli ktoś ma żal.

Przebaczajcie, jak Pan wam przebaczył ponad wszystkie te cnoty, przyobleczcie się w miłość, która je wszystkie spaja w doskonałą jedność. Niech pokój Chrystusowy rządzi w waszych sercach.

To nie jest odniesienie do poczucia pokoju, przytłaczającego pokoju w moim życiu. Ale pokój jest, w kontekście naszej wcześniejszej dyskusji o pojednaniu, brakiem konfliktu w społeczności. Niech pokój Chrystusa rządzi w waszych sercach.

Ponieważ jesteście członkami jednego ciała, jesteście powołani do pokoju. To znaczy, że jest to brak konfliktów i wrogości, wojny i walki w społeczności chrześcijańskiej. I bądźcie wdzięczni.

Niech przesłanie Chrystusa mieszka wśród was obficie, gdy nauczacie i napominacie jedni drugich. Teraz moje pytanie brzmi, jak możecie czynić te rzeczy w izolacji? Jak możecie nauczać i napominać drugich ...

Podsumowując zatem instrukcje Pawła do tego momentu, jego etykę lub nauczanie o posłuszeństwie i przemienionym życiu, u Pawła znajdujemy instrukcje, aby oddzielić się od grzechu, instrukcje, aby dążyć do posłuszeństwa, oparte na fakcie, że lud Boży już odłożył, lub już oddzielił się od starego ja starej ery, a teraz przydział nowego siebie, lub nowego człowieka, należącego do ich zjednoczenia z Chrystusem i należącego do ich nowego, stwórczego istnienia w Chrystusie Jezusie. Tak więc nowe stworzenie zapewnia przemieniającą moc, aby przestrzegać przykazań Pawła. Proces odrzucania starego człowieka i przyobleczenia nowego, stwórczego bytu, oczywiście u Pawła, jest czymś, co jeszcze nie zostało zakończone.

Uczestniczy w tym już, ale jeszcze nie napięciu, ponieważ nadal żyjemy w obecnej epoce zła. Nadal żyjemy w tych obecnych, choć osłabionych i zepsutych ciałach. Tak więc do tego czasu nakazy i polecenia są konieczne.

Ale nowe istoty kreacyjne, którymi jesteśmy w Chrystusie Jezusie, zapewniają zarówno motywację, jak i możliwość przeżywania odnowionego życia, życia tych, którzy teraz należą do Jezusa Chrystusa, i nowego stworzenia, które On zapoczątkowuje poprzez swoje zmartwychwstanie. Tak więc nowe istoty kreacyjne, którymi jesteśmy w Chrystusie, są odnawiane, nieustannie odnawiane. Jeśli pamiętacie, w rozdziale 3 Listu do Kolosan Paweł odnosi się do nowego człowieka, którego przyoblecemy w nowego człowieka, który jest odnawiany w wiedzy, na obraz jego stwórcy.

Tak więc jako nowe istoty kreacyjne w Chrystusie, jesteśmy w Chrystusie, ale jesteśmy odnawiani, gdy nieustannie żyjemy nowym stworzeniem, gdy nieustannie żyjemy życiem posłuszeństwa, które przynosi owoc nowego stworzenia poprzez życie w Duchu Świętym. Teraz chciałbym krótko przedstawić Jakuba, a Księga Jakuba jest prawdopodobnie księgą w Nowym Testamencie, która najbardziej skupia się na chrześcijańskim posłuszeństwie i dobrych uczynkach i dobrych uczynkach dokonywanych przez lud Boży. Ale ważne jest również, aby raz jeszcze zrozumieć kontekst, w którym Jakub to umieszcza.

Na przykład w rozdziale 1 i wersety 8-22 czasami to skupienie się Jakuba na posłuszeństwie i dobrych uczynkach historycznie powodowało, że wielu chrześcijan kwestionowało jego wartość lub nie byli pewni, co z nim zrobić. Marcin Luter jest dobrze znany z powiedzenia, jak głosi tradycja, że był to prawy list słomiany. Nie wiedział, co z nim zrobić w świetle nacisku Pawła na wiarę w Jezusa Chrystusa i łaskę Bożą.

Następnie przychodzi do Jakuba i widzi, że Jakub podkreśla posłuszeństwo i dobre uczynki ludu Bożego. Ale w rozdziale 1 Listu Jakuba, wersety 18-22, Jakub mówi: On wybrał, aby nas zrodzić przez słowo prawdy, abyśmy mogli być czymś w rodzaju pierwszych owoców jego stworzenia. Więc Jakub po raz kolejny używa języka stworzenia.

Otrzymaliśmy nowe narodzenie i już należymy do nowego stworzenia. A potem kontynuujecie w wersetach 19-20: Moi drodzy bracia i siostry, zwróćcie na to uwagę. Każdy powinien być szybki do słuchania, powolny do mówienia i powolny do gniewu, ponieważ ludzki gniew nie przynosi sprawiedliwości, której pragnie Bóg.

Dlatego pozbyć się wszelkiego moralnego brudu i zła, które jest tak powszechne, i pokornie przyjmij słowo, które jest w tobie zaszczone i które może cię zbawić. Innymi słowy, nawet dla Jakuba, posłuszeństwo i wytwarzanie sprawiedliwości Bożej jest w kontekście nowego stworzenia i zaszczonego słowa, które jest w stanie nas zbawić. Więc nawet dla Jakuba, posłuszeństwo jest ostatecznie produktem życia w rzeczywistości nowego stworzenia i jest wytwarzane przez przemieniającą moc słowa Bożego.

Więc nawet dla Jakuba posłuszeństwo nie jest czymś, co sami zdobywamy, ani co sami wytwarzamy, ale ostatecznie jest częścią faktu, że już zostaliśmy narodzeni, narodzeni na nowo jako część nowego stworzenia i żyjemy pod przemieniającą mocą słowa Bożego, które jest w stanie nas zbawić. Teraz, prawdopodobnie najbardziej interesujący i kluczowy tekst w Jakubie znajduje się w rozdziale 2 i jest tym, który często jest postrzegany w konflikcie z nauką Pawła. Więc w naszej następnej sekcji, chcę zacząć od spojrzenia na rozdział 2 Jakuba i to, co mówi o chrześcijańskim posłuszeństwie w kontekście nauk Pawła.

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 28, Posłuszeństwo Ludu Bożego.